

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η γυναίκα της σοφίτας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

8η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η γυναίκα της σοφίας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2001, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Netfalls-Remy Musser/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2001
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Μάιος 2015, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0967-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0968-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η γυναίκα
της σοφίτας

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε, Λιβάνης, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, Λιβάνης, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, Λιβάνης, 1999
Όταν το χιόνι χόρεψε με τη φωτιά, Λιβάνης, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, Λιβάνης, 2000
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, Λιβάνης, 2004
Μην πυροβολείτε τη νύφη, Λιβάνης, 2006
Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007
Το φίλι του δράκον, Λιβάνης, 2007
Σουίτα στον παράδεισο, Λιβάνης, 2008

Για παιδιά

Ο Πρασινοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλιά, Λιβάνης, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007
Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012
Το σπίτι των σκιών, 2013
Το κελάρι της ντροπής, 2014
Τα δάκρυα του Θεού, 2015
Το μάτι του βοριά, 2015
Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015

Για παιδιά

Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι, 2011
Μπόνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζεται η επανέκδοση του:

Ο γιος της βροχής

Στον Χάρη και τον Νίκο που έφυγαν τόσο νωρίς...

Νοέμβριος 1999

ΟΙ ΠΑΓΩΜΕΝΕΣ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ιδρώτα κυλούσαν βαριές στο χλομό πρόσωπο της Μάρθας και ανακατεύονταν με τα αλμυρά δάκρυα που έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της. Ένας βίαιος, ξαφνικός βήχας την έκοψε στα δύο και την έκανε να ανασηκωθεί από το κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένη τις τελευταίες δύο βδομάδες. Η Αγγέλα, η αδελφή της, έτρεξε αμέσως δίπλα της και τη βοήθησε να πιει δυο γουλιές νερό από το ποτήρι που ήταν δίπλα στο κομοδίνο. Ο βήχας έσβησε, χωρίς όμως να σβήσει και ο πόνος της, που ήταν πια μόνιμος κάτοικος του προσώπου και της ψυχής της. Η Μάρθα έκλεισε τα μάτια της προσπαθώντας να κοιμηθεί, να ξεχάσει. Τόσα ηρεμιστικά και όμως δεν τη βοήθησαν καθόλου. Ο πόνος ήταν πιο ισχυρός από αυτά. Δύο θάνατοι σε έξι μήνες πήγαινε πολύ. Όχι, δε θα το άντεχε. Τελικά ο Θεός την είχε τιμωρήσει. Είχε αμαρτήθει και τώρα το πλήρωνε.

Η Αγγέλα έπιασε τα χέρια της αδελφής της και προσπάθησε να αφαιρέσει κάποιο κομμάτι από τον πόνο της.

Μετά στάθηκε και παρατήρησε το αριστερό της χέρι. Τι και αν είχαν περάσει είκοσι έξι ολόκληρα χρόνια. Ακόμη να συνηθίσει στη θέα των καμένων δαχτύλων της, που τώρα πια θύμιζαν μια άθλια σάρκινη τριχάλα. Σήκωσε το κεφάλι της και έριξε μια ματιά στον καθρέφτη που ήταν απέναντι στον τοίχο. Το παραμορφωμένο πρόσωπό της είχε γλυκάνει κάπως με το πέρασμα του χρόνου. Μπορούσε πια να αντέξει αυτή την ασχήμια, αυτό το τέρας που έβλεπε χρόνια τώρα στους καθρέφτες, που της είχαν κλέψει την αλλοτινή ομορφιά της, μια ομορφιά από αυτές που σε αφήνουν άναυδο, όπως άναυδο σε άφηνε τώρα η αποκρουστικότητα της καμένης σάρκας, που είχε υφή και χρώμα ψημένου ζώου και όχι ανθρώπινης επιδερμίδας!

Η Αγγέλα αναστέναξε ακολουθώντας σαν ηχώ τον ήχο του αναστεναγμού που άφησε η αδελφή της. Εκείνο το μοιραίο ατύχημα της είχε στοιχίσει όχι μόνο την ομορφιά της, αλλά και την ευτυχία ολόκληρης της ζωής της. Κατέστρεψε τον γάμο της, που θα γινόταν την επομένη, της στέργει τη χαρά της μητρότητας, την ανάγκασε να κλειστεί στο τεράστιο αυτό σπίτι, την έκανε να λησμονήσει τη χαρά του έρωτα, ακόμη και αυτή του φιλιού. Όλη της η ευτυχία τα τελευταία αυτά χρόνια ήταν η παρουσία του Μάριου, του μόνου ίσως ανθρώπου που αγάπησε πραγματικά στη ζωή της. Και τώρα...

Τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν πάλι στα μάγουλά της. Τα ένιωσε μόνο στη δεξιά πλευρά. Από την αριστερή δεν ένιωθε τίποτε. Η τραχιά υφή της κατεστραμμένης επιδερ-

μίδας δεν της επέτρεπε να νιώσει ούτε το χάδι, πολύ περισσότερο τα δάκρυα! Όπως πάντα, τα σκούπισε μόνο από το δεξί της μάγουλο, ενώ από το αριστερό κύλησαν και έπεσαν κάτω, στο φθαρμένο ξύλινο πάτωμα. Το μισό της πρόσωπο μαζί με όλη την αριστερή πλευρά του κορμιού της ήταν καμένα, κατεστραμμένα για πάντα.

Η Μάρθα άνοιξε τα μάτια της και την κοίταξε. Μετά της έπιασε σφιχτά τα χέρια.

«Αγγέλα, αδελφούλα μου, δε θα το αντέξω αυτό το κακό... Μπορεί να πεθάνω...» της είπε σέρνοντας σχεδόν τις λέξεις από το στόμα της.

Τα γαλάζια μάτια της Αγγέλας σκοτείνιασαν.

«Πάψε, τι είναι αυτά που λες; Εμένα δε με σκέφτεσαι λιγάκι;»

«Εσένα σκέφτομαι συνεχώς. Τα τελευταία είκοσι έξι χρόνια δεν έπαψα στιγμή να σε σκέφτομαι».

«Μάρθα, σύνελθε, μην αφήνεις τον πόνο να σε τσακίζει έτσι».

«Θέλω να σου μιλήσω... Πρέπει να σου μιλήσω, αλλιώς δε θα ησυχάσω ούτε στον τάφο μου».

«Μίλα μου, τι είναι, πες μου ό,τι θες».

«Δε θέλω απλώς να σου μιλήσω... Θέλω να σου εξομολογηθώ... Να σου πω το μεγάλο μου μυστικό...»

«Μυστικό; Τι μυστικό; Εμείς δεν έχουμε μυστικά. Αγαπιόμαστε. Έτσι δεν είναι;»

Η Μάρθα προσπάθησε με κόπο να χαμογελάσει.

«Φαίνεται ότι τα χρόνια μαλάκωσαν τον πόνο σου και ξέχασες. Κάποτε μισούσαμε η μία την άλλη...»

«Πού τα θυμήθηκες τώρα όλα αυτά. Περασμένα ξεχασμένα».

«Όχι!» είπε απότομα η Μάρθα. «Δεν είναι έτσι. Υπάρχει ανάμεσά μας ένα μυστικό που με τσακίζει χρόνια τώρα. Είναι κάτι που προσπάθησα να ξεχάσω, το έκρυψα από όλους. Όμως δεν αντέχω πια... Το φορτίο είναι βαρύ και δεν μπορώ να το κουβαλάω άλλο... Πρέπει να το μάθεις...»

«Από όλους είπες; Και από τον Μάριο ακόμη;»

«Κυρίως απ' αυτόν. Αν ο Μάριος μάθαινε την αλήθεια, θα με μισούσε για πάντα. Δε θα άντεχα να ζω με το μίσος του γιου μου στα μάτια του. Όχι, του ίδιου μου του παιδιού».

Η Αγγέλα την κοίταξε προσεκτικά. Φαινόταν απελπισμένη. Τα καστανά της μάτια έλαμπαν όχι μόνο από τον πυρετό που την τσάκιζε, αλλά και από την ολοφάνερη προσπάθεια που κατέβαλλε για να της μιλήσει για κάτι που χρόνια τώρα έκρυβε τόσο καλά. Της φάνηκε περίεργο. Η Μάρθα να έχει μυστικά από αυτή; Πώς ήταν δυνατό; Και τι είδους μυστικά μπορεί να έκρυβε; Όλη της η ζωή ήταν ανοιχτό βιβλίο. Ποτέ της δεν είχε πειράξει άνθρωπο, δεν είχε πει άσχημη κουβέντα, δεν είχε αρνηθεί να βοηθήσει. Ήταν πάντα ο καλός άγγελος της οικογένειας και κυρίως ο δικός της άγγελος. Αν δεν ήταν αυτή, ίσως να μη ζούσε, να μην είχε το κουράγιο να ζήσει όταν πρωτοαντίκρισε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Πρώτα η αδελφή της και μετά ο ανιψιός της, ο Μάριος, τη βοήθησαν να σταθεί απέναντί του, να συνειδητοποιήσει την

καινούργια κατάσταση, να βρει νόημα στην κενή ζωή της.

«Σ’ ακούω», της είπε ήρεμα, αλλά συνάμα με περιέργεια. «Τι είναι αυτό που θέλεις να μου εξομολογηθείς;»

«Σκύψε, θέλω να σου πω στο αυτί».

Η Αγγέλα την κοίταξε με έκπληξη. Τέλος πάντων, δε θα της χαλούσε το χατίρι. Σίγουρα ήθελε να της πει ότι εκείνη ευθυνόταν για το σπάσιμο του σερβίτσιου της γιαγιάς που ανήκε κάποτε στην κατοχή του Τσάρου Νικολάου Β΄ της Ρωσίας και που εξαιτίας του είχε τιμωρηθεί αυτή όταν ήταν μικρές. Η Μάρθα δεν έκανε ποτέ ζημιές. Μετά άλλαξε γνώμη και έσκυψε να την ακούσει.

«Μα είναι κοντό», της είπε. «Δεν υπάρχει ψυχή στο σπίτι. Δε μας ακούει κανείς».

Τα μάτια της Μάρθας σκοτείνιασαν.

«Αυτό που θα σου πω... δε θέλω να το μάθουν ούτε οι τοίχοι», της είπε απότομα.

Έσκυψε αργά και έβαλε το αυτί της στο στόμα της αδελφής της. Δυο λεπτά αργότερα, η δεξιά πλευρά του προσώπου της πέτρωσε και έγινε όμοια με την αριστερή. Ξαφνικά τα παραθυρόφυλλα του δωματίου άνοιξαν σπρωγμένα από τον άνεμο που είχε δυναμώσει απότομα, ρίχνοντας κάτω την κορνιζαρισμένη φωτογραφία που είχε η Μάρθα στο κομοδίνο της και απεικόνιζε τις δύο αδελφές δυο χρόνια πριν από το ατύχημα της Αγγέλας, τότε που η απεργάδιαστη ομορφιά της σου έκοβε την ανάσα, σε αντίθεση με το επιεικώς συμπαθητικό πρόσωπο της Μάρθας, που το αγγελόμορφο πρόσωπο της αδελφής της το έκανε να φαντάζει άσχημο.

1

24 Οκτωβρίου 1954

Η ΤΡΙΧΡΟΝΗ ΜΑΡΘΑ ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ απότομα από το κρεβάτι της και έτρεξε στο τεράστιο, στενόμακρο παράθυρο του δωματίου της. Έξω ο άνεμος λυσσομανούσε κάνοντας τα κλαδιά των δέντρων να θυμίζουν μαστίγια που χτυπιόντουσαν μεταξύ τους αλύπητα. Το ολόγιομο φεγγάρι φώτιζε σαν μια τεράστια δάδα τον απέραντο κήπο του σπιτιού. Τράβηξε τη δαντελένια χειροποίητη κουρτίνα και σηκώθηκε στα ακροδάχτυλα των ποδιών της προσπαθώντας να κοιτάξει κάτω. Το παράθυρο άρχιζε στους πενήντα πόντους από το δάπεδο και έτσι η μικρή το έφτανε άνετα. Για να το ανοίξει όμως ούτε λόγος, γιατί το χερούλι ήταν αρκετά ψηλά. Στύλωσε για λίγο τα μάτια της στο φεγγάρι και για μια στιγμή φοβήθηκε. Είχε ακούσει τόσα παραμύθια για φεγγάρια, που στο μικρό της μυαλό φάνταζε πιότερο με άνθρωπο ή τέρας, παρά με αυτό που της είχε πει η νταντά της, ότι δηλαδή είναι

μια μικρότερη μπάλα που γυρίζει γύρω από τη δική μας μπάλα που τη λένε γη.

Αντίθετα, ο ήχος του φθινοπωρινού αέρα που σφύριζε και έμπαινε από τις σχισμάδες του παραθύρου αντί να την τρομάζει της δημιουργούσε μια περιέργη ευεξία, ένα συναίσθημα ασφάλειας, και πολλές φορές τη νανούριζε. Τον αγαπούσε τον άνεμο. Είχε μάθει να ζει μαζί του. Δεν κόπαζε σχεδόν ποτέ. Φυσούσε πρωί βράδυ, χειμώνα καλοκαίρι στο σπίτι τους, μια υπέροχη πέτρινη βίλα χτισμένη στα σύνορα Εκάλης-Κηφισιάς. Όπως της είχε πει ο πατέρας της, το σημείο όπου είχε χτιστεί το σπίτι ήταν προφανώς πέρασμα ανέμων, γιατί δεν μπορούσε κανείς να εξηγήσει πώς ήταν δυνατό το διπλανό σπίτι, εκατό μέτρα πιο μακριά, να μη δέχεται τις επισκέψεις τους και να είναι όλα ήρεμα τη στιγμή που στο δικό τους χαλούσε ο τόπος. Γι' αυτό και ο πατέρας της είχε ονομάσει το σπίτι «Βίλα των Ανέμων» και είχε χαράξει το όνομα στην κεντρική είσοδο σε μια πέτρινη επιγραφή.

Η βίλα ήταν τριώροφη. Ανεβαίνοντας εφτά μαρμάρινα σκαλοπάτια, έμπαινες από τη δίφυλλη δρύινη εξώπορτα σε ένα τεράστιο χολ, που το στόλιζαν φυτά σε μεγάλες πήλινες γλάστρες, πάνω στις οποίες τα κολλημένα χαλίκια θύμιζαν ψηφιδωτά, και ένα πορτμαντό με ομπρελοθήκη. Αμέσως μετά άρχιζε ο κυρίως χώρος του σπιτιού, που αποτελούνταν από δύο σαλόνια, μία τραπεζαρία, την κουζίνα, δύο τουαλέτες και δύο μικρότερα δωμάτια για το υπηρετικό προσωπικό.

Υπήρχε μια ξύλινη εσωτερική σκάλα, στρωμένη με

χαλί, που οδηγούσε στον δεύτερο όροφο, όπου υπήρχαν πέντε μεγάλες κρεβατοκάμαρες με τρία προσωπικά μπάνια και ένα κοινό. Στο τέλος του διαδρόμου μια μικρή, αυτή τη φορά, εσωτερική σκάλα οδηγούσε σε έναν τρίτο όροφο πενήντα τετραγωνικών μέτρων όπου βρισκόταν η σοφίτα, που τη χρησιμοποιούσαν σαν βεστιάριο παλιών ρούχων και αντικειμένων... πολύτιμων μεν, αχρησιμοποίητων δε. Η σοφίτα φωτιζόταν από δύο ολοστρόγγυλα παράθυρα, σαν φινιστρίνια πλοίου, διαμέτρου ενενήντα πέντε πόντων το καθένα, που βρίσκονταν στους δύο μικρούς πυργίσκους της πρόσοψης του σπιτιού. Η θέα από εκεί πάνω ήταν πραγματικά καταπληκτική και το βλέμμα έφτανε μέχρι τον δρόμο. Μπροστά από τα παράθυρα υπήρχε ένα περβάζι φάρδους ενός μέτρου, κάτι σαν μια μικρή βεράντα, που συνεχιζόταν γύρω γύρω σε όλη την περιφέρεια του οικήματος και αν δεν υπέφερε κάποιος από υψοφοβία, μπορούσε άνετα να περπατήσει επάνω και να θαυμάσει από ψηλά το δάσος και τα πολυτελή σπίτια που είχαν αρχίσει να χτίζονται τριγύρω.

Ολόκληρο το εσωτερικό του σπιτιού ήταν στρωμένο με χειροποίητα περσικά χαλιά, κρυστάλλινους πολυελαίους, έπιπλα από ξύλο κερασιάς, ρίζα τριανταφυλλιάς και μαόνι, βαρύτιμα μπιμπελό, πίνακες ζωγραφικής γνωστών Ελλήνων και ξένων ζωγράφων, πανάκριβα πορσελάνινα σερβίτσια-αντίκες, ένα μάλιστα ανήκε κάποτε στον Τσάρο Νικόλαο Β΄ της Ρωσίας, μασίφ ασημένια μαχαιροπίρουνα.

Επίσης, διέθετε και ανεξάρτητο υπόγειο που συνδεό-

ταν εσωτερικά με μια σκάλα με την κουζίνα, αλλά επικοννούσε και με το πίσω μέρος του σπιτιού, όπου κατεβαίνοντας δέκα πέτρινα σκαλοπάτια υπήρχε πόρτα. Εκεί βρισκόταν η κυρίως αποθήκη και το κελάρι με αξιόλογη συλλογή κρασιών, που ήταν η αδυναμία του οικοδεσπότη.

Γύρω από τη βίλα, σε έκταση ενός στρέμματος, απλωνόταν δεντρόφυτος κήπος με γκαζόν και λουλούδια, όπου υπήρχαν κατά τόπους στήλες φαναριών και σιδερένια παγκάκια με τραπέζια, έτσι ώστε να ξαποσταίνει κάποιος σε οποιοδήποτε σημείο βρισκόταν.

Το καλοκαίρι, όταν η θερμοκρασία ανέβαινε πολύ, ο κήπος ήταν μια μικρή Εδέμ, γιατί πρωί βράδυ φυσούσε συνεχώς δροσερό αεράκι. Σε κάποια σημεία δε, το πυκνό φύλλωμα των δέντρων δεν επέτρεπε στις ακτίνες του ήλιου να περάσουν, με αποτέλεσμα να υπάρχει τόση δροσιά, ώστε πολλοί γνωστοί και φίλοι της οικογένειας να επισκέπτονται τόσο συχνά το σπίτι, που κάποιος θα πίστευε ότι περισσότερο το έκαναν για να αποφύγουν τη ζέστη παρά για να δουν το ζευγάρι. Όμως το ζεύγος του Μάριου και της Αρετής Νομικού ήταν πάντα φιλόξενο και οι πόρτες της «Βίλας των Ανέμων» ήταν ορθάνοιχτες ακόμη και για τους ξένους. Γι' αυτό και η εξώπορτα δεν κλείδωνε ποτέ.

Τον χειμώνα η βίλα θύμιζε άγριο τοπίο που έσκιαζε ακόμη και τα αδέσποτα σκυλιά. Ο αέρας ούρλιαζε και σφύριζε απειλητικά, τα κλαδιά των δέντρων, καθώς χτυπιόντουσαν, έκαναν τρομακτικό θόρυβο, το σπίτι τρανταζόταν συχνά από κάποιο ξεχασμένο ανοιχτό παραθυρό-

φυλλο και τα παράθυρα, αν καμιά φορά δεν ήταν καλά σφραλισμένα, άνοιγαν από τη δυνατή πίεση, ξεσηκώνοντας στο πόδι τους υπηρέτες νυχτιάτικα. Για όσους δεν ήταν συνηθισμένοι, η κατάσταση τους τρόμαζε, όμως για τους ιδιοκτήτες όλοι αυτοί οι γνώριμοι θόρυβοι ήταν τόσο αγαπητοί και ευπρόσδεκτοι, που όταν υπήρχε απόλυτη ησυχία, τους έκανε να σκεφτούν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ο ήχος της σειρήνας του ασθενοφόρου τράβηξε την προσοχή της Μάρθας. Καλά είχε ακούσει έναν περιέργο θόρυβο που την είχε ξυπνήσει. Λίγο αργότερα είδε τη μητέρα της να κατεβαίνει αργά τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της κεντρικής εισόδου, κρατώντας με τα χέρια της τη φουσκωμένη σαν μπαλόνι κοιλιά της, ενώ ο πατέρας της την κράταγε από το μπράτσο. Δυο άντρες με λευκές μπλούζες τη βοήθησαν να ξαπλώσει σε ένα περιεργό κρεβάτι. Η Κική, η προσωπική καμαριέρα της μαμάς, ακολουθούσε κρατώντας μια μικρή βαλίτσα και ανέβηκε και αυτή στο μεγάλο άσπρο αυτοκίνητο που απομακρύνθηκε με μεγάλη ταχύτητα.

Η Μάρθα δεν ανησύχησε. Ήξερε ότι είχε έρθει η ώρα που ο πελαργός θα της έφερνε ένα αδελφάκι. Κοίταξε ψηλά στον ουρανό, αλλά δεν είδε κανένα πελαργό να έρχεται. Ξανασήκωσε τα ποδαράκια της και άρχισε να ψάχνει με τα μάτια της τον κήπο. Η ενδιαμέση πόρτα που συνέδεε την κρεβατοκάμαρά της με το δωμάτιο της νταντάς άνοιξε και η παχουλή γυναίκα με ξέπλεκα μαλλιά και σκούφο μπήκε μέσα. Μέσα στο φαρδύ μάλλινο νυχτικό φάνταζε αστεία και η Μάρθα παραλίγο να βάλει

τα γέλια. Όμως η αυστηρή έκφραση του προσώπου της την εμπόδισε.

«Μάρθα, τι κάνεις εκεί; Γιατί είσαι όρθια; Τι γυρεύεις στο παράθυρο νυχτιάτικα;»

«Μη με μαλώνεις, νάνι μου», είπε με παρακλητικό βλέμμα η μικρή στην νταντά της. «Ήθελα να δω τον πελαργό που θα φέρει το αδελφάκι μου. Έτσι μου είπε η μαμά. Ότι αν χρειαστεί να φύγει βιαστικά, θα είναι γιατί ο πελαργός θα μου φέρει αδελφάκι. Έτσι μου είπες κι εσύ».

«Το ξέρω, όμως οι πελαργοί έρχονται τη μέρα και όχι πριν φέξει ο ήλιος».

«Και τότε η μαμά γιατί έφυγε από τώρα;»

«Γιατί πήγε να τον υποδεχτεί».

Η μικρή γούρλωσε τα μάτια της.

«Δε θα έρθει δηλαδή σπίτι μας. Έξω θα συναντηθούν;»

«Κάπως έτσι. Έλα τώρα, ξάπλωσε στο κρεβατάκι σου και κοιμήσου».

«Πότε θα γυρίσει η μαμά;»

«Δε θα αργήσει. Θα γυρίσει με το αδελφάκι σου μαζί».

«Θα είναι όμορφο όπως κι εγώ;»

«Όμορφο θα είναι», είπε η παχιά γυναίκα και χασμουρήθηκε. «Ποπό! Τέσσερις η ώρα. Άντε, πάω να κοιμηθώ κι εγώ. Θα τα πούμε το πρωί. Και όχι σκανταλιές, δίπλα σου είμαι και θα σε ακούω».

Η Μάρθα με την απογοήτευση ζωγραφισμένη στο προσωπάκι της γύρισε με αργά βήματα στο κρεβάτι και προσπάθησε να κοιμηθεί. Δεν μπορούσε. Ανυπομονούσε να γνωρίσει το άγνωστο μικρό που θα ερχόταν στο σπίτι και

θα γίνονταν φίλοι. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της ήταν μόνη της. Παρά την παρουσία της νταντάς και της μητέρας της, ένιωθε μοναξιά και πολύ θα ήθελε να είχε κάποιον να μιλάει μαζί του τα βράδια. Το σκοτάδι τη φόβιζε και μόνο ο ήχος του ανέμου την ηρεμούσε και την παρηγορούσε. Τον ένιωθε σαν φίλο της τις νύχτες και όταν δεν άκουγε το κάλεσμά του, δεν αισθανόταν καλά. Η νταντά της ήταν βέβαια πάντα δίπλα της, όμως βαριόταν να παίξει μαζί της και μόνο την παρακολουθούσε από το κάθισμά της, καθώς έπλεκε ένα από τα ατέλειωτα πλεκτά της, που μετά καταχώνιαζε στο βάθος της ντουλάπας του δωματίου της.

Η μαμά της συνήθως ξυπνούσε αργά το μεσημέρι και την περισσότερη ώρα βρισκόταν εμπρός από τον καθρέφτη να βάζει κάτι περιέργα πράγματα στο πρόσωπό της ντυμένη με τη λευκή μακριά ρόμπα της. Όταν την έβλεπε, της έδινε ένα βιαστικό φιλί στο μάγουλο και μετά της έλεγε με τη χαδιάρικη φωνή της: «Έλα, χρυσό μου, πήγαινε να παίξεις στο δωμάτιό σου. Θα τα πούμε μετά». Το μετά αργούσε, μέχρι το βράδυ που, ντυμένη με υπέροχα βραδινά φουστάνια και πάντα να μυρίζει όμορφα, ερχόταν να την καληνυχτίσει λίγο πριν βγει έξω με τον πατέρα της. Η μαμά της έμοιαζε τότε σαν νεράιδα, από αυτές που της διάβαζε στα παραμύθια η νταντά της και χάζευε τις φιγούρες τους στο τυπωμένο χαρτί. Μόνο το ραβδάκι με το αστέρι στην κορυφή τής έλειπε.

Η μαμά της ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Το άκουγε συχνά από όλους. Και η ίδια ήταν όμορφη. Της το είχε

πει ο πατέρας της. Γιατί τότε δεν είχε τα γαλάζια μάτια της μαμάς και τα χρυσά μαλλιά της; Έμοιαζε του πατέρα της. Α, ο μπαμπάς την αγαπούσε πολύ! Τον έβλεπε όμως τόσο λίγο. Συνήθως τις Κυριακές, γιατί έφευγε πάντα πολύ πρωί και γύριζε στο σπίτι λίγο πριν νυχτώσει για να παίξει μαζί της και μετά να βγει έξω με τη μαμά, στους χορούς που πήγαιναν. Όμως αισθανόταν πάντα το φιλί του, ακόμη και στον πιο βαθύ πρωινό ή βραδινό ύπνο της.

Α! Τι ωραία που θα είχε τώρα συντροφιά. Το σπίτι ήταν τόσο μεγάλο, που βαριόταν να βγει από το δωμάτιό της. Ύστερα έκανε τόσο κρύο τον χειμώνα, που προτιμούσε να κάθεται εκεί δίπλα στο παράθυρο που είχε και εκεί να τα σίδερα που ήταν ζεστά και να χαζεύει με τις ώρες το χιόνι ή το περίεργο παιχνίδισμα του ανέμου με τα κλαδιά των δέντρων.

Το καλοκαίρι όμως όλα ήταν τόσο διαφορετικά. Στιγμή δεν έμενε μέσα. Όλη τη μέρα έτρεχε στον κήπο με το ποδήλατο ή το πατίνι της. Όταν όμως κουραζόταν, ένιωθε πάλι μοναξιά και τότε μιλάγε με τις κούκλες της. Τώρα όμως όλα αυτά θα τέλειωναν, θα είχε αδελφάκι μικρό σαν και αυτή, θα είχε παρέα. Χαμογέλασε και έκλεισε τα μάτια της. Σε λίγο κοιμόταν βαθιά, όμως το χαμόγελο δεν είχε φύγει από τα χείλη της.

Πέντε μέρες μετά πλησίαζε η ώρα του μεσημεριανού φαγητού και η Μάρθα βαριόταν αφόρητα. Της είχαν πει ότι

είχε αποκτήσει μια αδελφούλα και δεν έβλεπε την ώρα να τη γνωρίσει. Γιατί αργούσε τόσο η μαμά; Ούτε και τον μπαμπά της έβλεπε τώρα, γιατί ήταν μαζί με τη μαμά στο νοσοκομείο, δηλαδή σε ένα μεγάλο σπίτι όπου πήγαιναν οι πελαργοί. Πέταξε την αγαπημένη της κούκλα στο πάτωμα θυμωμένη, όταν άκουσε φασαρία στον κάτω όροφο. Τόσο καιρό το σπίτι ήταν σιωπηλό και εκτός από τον ήχο του μεγάλου ρολογιού κάτω στο σαλόνι δεν άκουγε άλλο θόρυβο. Έτσι, με το άκουσμα αυτής της ευχάριστης φασαρίας, έτρεξε αμέσως στον διάδρομο με τα κάγκελα, που της επέτρεπαν να δει κάτω στο σαλόνι. Η μητέρα της, χωρίς το μπαλόνι στην κοιλιά της, κρατούσε μια κούκλα τυλιγμένη σε κουβέρτα στην αγκαλιά της. Η νάνι της προσπάθησε να πάρει την κούκλα, που ζωντάνεψε ξαφνικά και άρχισε να τσιριζίζει σαν το άσπρο αυτοκίνητο που είχε έρθει εκείνο το βράδυ στο σπίτι τους. Αυτό πρέπει να ήταν το αδελφάκι της. Ο κηπουρός, η Κική, η μαγειρίσσια, ο παππούς της, οι δυο γιαγιάδες, οι θείες της, ο μπαμπάς, όλοι ήταν μαζεμένοι στο σπίτι και προσπαθούσαν να δουν το μωρό.

Την παραξένεψε μια φράση που επαναλάμβαναν όλοι μαζί συνεχώς: «Μα τι όμορφο μωρό! Είναι σαν κουκλίτσα! Τι όμορφη που είναι! Φτου, να μην τη ματιάσουμε». Η Μάρθα ήξερε ότι και η ίδια είναι όμορφη, όμως ποτέ δεν της το είχαν πει τόσοι πολλοί άνθρωποι μαζεμένοι. Κατέβηκε διστακτικά τα σκαλοπάτια και πλησίασε το μικρό πλήθος. Κανείς δε φάνηκε να την προσέχει, να της δίνει σημασία. Λες και έγινε ξαφνικά αόρατη. Όλοι χαϊδο-

λογούσαν τη νεοφερμένη. Χρειάστηκε να τους σπρώξει για να φτάσει τη μητέρα της και να της τραβήξει τη φούστα. Αυτή της έριξε μια αδιάφορη ματιά και της είπε: «Αχ, χρυσό μου, εδώ είσαι; Δες την αδελφούλα σου κι εσύ».

Έσκυψε και της έδειξε το μικρό. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ήταν το ροδαλό δερματάκι. Μετά το μωρό άνοιξε τα μάτια του και η Μάρθα έμεινε έκθαμβη από το υπέροχο γαλάζιο χρώμα και τις μακριές μαύρες βλεφαρίδες. Πήγε να χαϊδέψει το προσωπάκι του, όμως η μητέρα της το απομάκρυνε απότομα και το φίλησε τρυφερά. Και την ίδια; Γιατί δεν τη φίλησε και αυτή;

Την ίδια στιγμή ο Μάριος Νομικός τη σήκωσε στην αγκαλιά του και της έδωσε ένα τρυφερό φιλί στο μάγουλο.

«Πώς σου φάνηκε η μικρή σου αδελφή;» τη ρώτησε. «Τώρα εσύ που είσαι η μεγαλύτερη θα πρέπει να την προσέχεις και να την αγαπάς».

«Θα κοιμόμαστε μαζί;» ρώτησε με λαχτάρα η Μάρθα.

«Όχι, θα κοιμάται στο δωμάτιό μας».

«Γιατί, πάπι μου; Πάλι μόνη θα είμαι;»

«Γιατί είναι ακόμη πολύ μικρούλα και πρέπει να την προσέχουμε».

«Μα θα την προσέχω εγώ», είπε με παράπονο.

«Κι εσύ μικρούλα είσαι ακόμη», της είπε στοργικά. «Αργότερα, όταν θα μεγαλώσεις περισσότερο, τότε θα την προσέχεις εσύ».

Η Μάρθα ένωσε άβολα, περιέργα. Ένωσε ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα. Αισθάνθηκε παραγκωνισμένη και περισσότερο μόνη από ποτέ. Μέχρι και η νάνι της αδια-

φορούσε γι' αυτή και κοιτούσε όλο λαχτάρα το μωρό.

«Μ' αγαπάς, πάπι μου;» ρώτησε τον πατέρα της και σφίχτηκε στην αγκαλιά του.

«Και βέβαια, κοριτσάκι μου. Είναι δυνατό να μη σ' αγαπάω εγώ;»

Την ώρα του φαγητού στη μεγάλη τραπεζαρία κάθισε στα γόνατα του πατέρα της και όχι στο ειδικό καρεκλάκι δίπλα του. Έτρωγαν όλοι με όρεξη, μιλώντας συνέχεια για το μωρό, χωρίς να της δίνουν την παραμικρή σημασία, εκτός από τον πατέρα της, που την τάιζε στο στόμα. Ακόμη και η γιαγιά της η Μάρθα, που της είχε τόση αδυναμία, αυτή τη φορά, εκτός από ένα χάδι, δεν ασχολήθηκε άλλο μαζί της. Η προσοχή της ήταν στραμμένη, όπως και των υπολοίπων φυσικά, στο μικρό πλεκτό καλάθι που ήταν ακουμπισμένο στον καναπέ του σαλονιού, με την αδελφή της να κοιμάται μακάρια. Η Μάρθα για πρώτη φορά δεν τέλειωσε όλο το φαγητό της.

«Μα φάε και αυτή την μπουκιά», την πίεσε ο πατέρας της.

«Μην επιμένεις, Μάριε», πετάχτηκε ξαφνικά η μητέρα της. «Δε βλέπεις πόσο πολύ έχει παχύνει; Έχει γίνει σαν γουρουνάκι».

Γουρουνάκι; Μα τα γουρουνάκια είναι άσχημα και βρόμικα. Έτσι της είχε πει ο νονός της, όταν στο κτήμα του θείου της πήγε να παίξει με ένα γουρουνάκι.

«Δεν είμαι γουρουνάκι», είπε με κακία στη μητέρα της.

Όλοι έβαλαν τα γέλια. Τώρα γιατί γελούσαν; Αυτοί οι μεγάλοι πολύ την μπέρδευαν. Μήπως έπρεπε να γελά-

σει και η ίδια; Άρχισε να γελάει με όλη της την καρδιά, ευτυχισμένη που απέσπασε επιτέλους την προσοχή τους.

Τρεις μήνες μετά η κατάσταση είχε παραμείνει η ίδια, όπως την πρώτη μέρα της άφιξης του μωρού. Η μητέρα της τώρα πια δεν έβγαινε καθόλου έξω από το σπίτι και ήταν συνέχεια δίπλα στην κούνια. Η Μάρθα την παρακολουθούσε τάχα αδιάφορα καθώς σήκωνε τη μικρή κάθε λίγο και λιγάκι για να τη χαϊδολογήσει, να τη φιλήσει, να τη νανουρίσει.

«Κοιμήσου, θησαυρέ μου, κοιμήσου, άγγελέ μου, κοιμήσου, αγαπούλα μου», ψιθύριζε στο αυτί του μωρού.

Η Μάρθα τα άκουγε όλα αυτά και αισθανόταν τόσο άσχημα. Ποτέ της, ούτε μια φορά η μητέρα της δεν της είχε πει τόσο όμορφα λόγια.

Δυο φορές είχε ακούσει τον πατέρα της να τσακώνεται με τη μητέρα της και να της λέει: «Αρετή, δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις στη Μάρθα».

«Ποιο δηλαδή;»

«Την αμελείς. Το παιδί υποφέρει, δεν το βλέπεις; Έχεις πέσει με τα μούτρα στο μωρό και, για να πω την αλήθεια, μας αμελείς όλους».

«Μήπως ζηλεύεις;»

«Εγώ; Όχι φυσικά, είμαι όμως σίγουρος ότι η Μάρθα ζηλεύει και υποφέρει σιωπηλά. Δεν έχεις προσέξει πόσο άτακτη και ανυπάκουη έχει γίνει τελευταία; Προσπαθεί μ' αυτό τον τρόπο να τραβήξει την προσοχή μας και να μας πει ότι χρειάζεται την αγάπη μας».

«Τι βλακείες είναι αυτές που λες, Μάριε; Τίποτε δεν

έχει η Μάρθα, απλώς την έχουμε κακομάθει. Μήπως της χαλάς ποτέ χατίρι; Τι θες να κάνω; Να παρατήσω την Αγγέλα μου και να τρέχω ξοπίσω της;»

«Πώς την είπες;»

«Αγγέλα. Έτσι θέλω να τη βαφτίσουμε».

«Μα τι θα πει η μάνα σου; Αυτή πώς και πώς περιμένει ν' ακούσει το όνομά της».

«Σιγά μη βαφτίσω αυτό τον άγγελο Ευτέρπη. Για δεξ και εσύ. Είναι δυνατό να της δώσουμε αυτό το όνομα; Αγγέλα είναι το όνομα που της ταιριάζει. Ένα όνομα ισάξιο με την ουράνια ομορφιά της».

«Μα...»

«Την απόφασή μου την έχω πάρει», τον διέκοψε. «Στο κάτω κάτω τι σε μέλλει εσένα; Το όνομα της δικής σου μάνας το δώσαμε. Δική μου μάνα είναι. Να δεις ότι θα συμφωνήσει και η ίδια. Το πολύ πολύ να δώσουμε το όνομά της στο επόμενο παιδί μας».

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του. Αν έμπαινε κάτι στο όμορφο κεφαλάκι της Αρετής, δεν έβγαινε εύκολα. Ήξερε πως η πεθερά του θα στενοχωριόταν πολύ. Έπρεπε να βρει τρόπο να την προετοιμάσει. Είχε χάσει και τον άντρα της... Τέλος πάντων, κάτι θα έβρισκε.

«Κοίτα να ασχοληθείς και με την άλλη σου την κόρη, γιατί τόση αδυναμία στο ένα παιδί δε θα είναι για καλό».

Λίγο καιρό μετά η μικρή βαφτίστηκε Αγγέλα και η γιαγιά Ευτέρπη έκανε έναν μήνα να πατήσει στο σπίτι της κόρης της.

Ένα απόγευμα η Αρετή έλειπε από το σπίτι και η ντα-

ντά του μωρού ετοίμαζε το γάλα. Η Μάρθα στάθηκε πάνω από την κούνια και κοίταξε τη μικρή Αγγέλα, που μόλις είχε αρχίσει να στέκεται στα ποδαράκια της. Η προσοχή όμως του μωρού ήταν στραμμένη σε έναν πάνινο αρκούδο που είχε κρεμασμένο ένα καμπανάκι στον λαιμό του. Η Μάρθα μασουλούσε μια φέτα ψωμί αλειμμένη με μερέντα. Κοίταξε το μωρό και σκεφτόταν ότι αν δεν υπήρχε, θα την αγαπούσαν περισσότερο. Μετά όμως θυμήθηκε ότι η αδελφή της θα μεγάλωνε σύντομα και τότε θα έπαιζαν παρέα.

«Πότε θα μεγαλώσεις;» τη ρώτησε.

Η Αγγέλα τράβηξε το βλέμμα της από τον αρκούδο και το κάρφωσε πάνω στο ψωμί με τη μερέντα.

«Πεινάς; Θέλεις λίγο ψωμί;» της είπε η Μάρθα.

Η μικρή έβγαλε μια τσιρίδα και έδειξε το ψωμί. Η Μάρθα έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι και το έχωσε στο στόμα της. Αυτή προσπάθησε να το μασήσει. Ένα λεπτό αργότερα γούρλωσε τα μάτια της, κοκκίνισε και άρχισε να μουγκρίζει.

Η Μάρθα πέταξε το ψωμί της τρομαγμένη και ουρλιάζοντας άρχισε να φωνάζει την νταντά, που εκείνη τη στιγμή ανέβαινε πάνω με το μπιμπερό.

«Σκότωσα το μωρό, σκότωσα το μωρό», άρχισε να λέει κλαίγοντας.

Η νταντά τρόμαξε τόσο πολύ, που της έπεσε το μπιμπερό και το γάλα χύθηκε στο πάτωμα. Με την ψυχή στο στόμα άρπαξε τη μικρή, που με πρόσωπο μπλαβιασμένο προσπαθούσε να αναπνεύσει, της άνοιξε το στόμα,

τράβηξε το κομμάτι ψωμιού και μετά τη γύρισε ανάποδα πιάνοντάς την από τα πόδια και τη χτύπησε στην πλάτη. Ένα μικρό κομμάτι ψωμιού πετάχτηκε και η Αγγέλα άρχισε να τσιριζίζει τόσο δυνατά, που παρέσυρε και τη Μάρθα. Οι στριγκλιές τους ξεσήκωσαν τους πάντες στο πόδι.

Η νταντά, τρομαγμένη περισσότερο, άφησε το μωρό στην κούνια και προσπάθησε να την ηρεμήσει.

«Σκότωσα το μωρό, σκότωσα το μωρό...» ούρλιαζε η Μάρθα.

«Κοριτσάκι μου, δε σκότωσες το μωρό. Δες, μια χαρά είναι. Έλα, σκούπισε τα ματάκια σου».

«Εγώ ήθελα να την ταΐσω», έλεγε μέσα από τους λυγμούς της.

«Το ξέρω», είπε η γυναίκα και την αγκάλιασε. «Όμως είναι μικρούλα και δεν μπορεί να μασήσει».

Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα η μητέρα της, που μόλις είχε επιστρέψει από τα ψώνια. Όταν έμαθε τι συνέβη, θύμωσε πολύ. Πρώτα με την νταντά και μετά με τη Μάρθα.

«Αυτό που έκανες σήμερα να μην επαναληφθεί. Διαφορετικά θα μένεις μόνη στο δωμάτιό σου. Είσαι κακό κορίτσι, Μάρθα. Πήγαινε τώρα στο δωμάτιό σου. Σήμερα θα μείνεις νηστική».

Ο Μάριος Νομικός αντέδρασε διαφορετικά. Πήρε έναν δίσκο με ζεστό γάλα και κουλουράκια, την αδυναμία της κόρης του, και πήγε στο δωμάτιό της. Τα μάτια της Μάρθας που είχε πλαντάξει στο κλάμα ήταν κατακόκκινα και πρησμένα. Την κάθισε στα γόνατά του και της χάιδεψε τα μαλλιά.

«Δεν ήθελα να σκοτώσω το μωρό της μαμάς», του είπε μέσα από τους λυγμούς της.

Ο Νομικός δαγκώθηκε και την έσφιξε πιο πολύ στην αγκαλιά του.

«Η Αγγέλα δεν είναι το μωρό της μαμάς, είναι η αδελφή σου, είναι δικό μας μωρό».

«Όχι, είναι το μωρό της μαμάς», επέμεινε η Μάρθα.

«Εντάξει, αφού η Αγγέλα είναι το μωρό της μαμάς, εσύ είσαι το μωρό του μπαμπά. Εγώ ξέρω πόσο αγαπάς την αδελφή σου και ότι ήθελες μόνο να τη φροντίσεις. Όμως, φουσκίτσα μου, τα μωράκια πρέπει να πίνουν μόνο γάλα και να τρώνε κρεμούλες, γιατί δεν έχουν δοντάκια να μασήσουν όπως εσύ. Κατάλαβες τώρα τι μπορούσε να είχε συμβεί; Θα έμενες χωρίς αδελφούλα. Το θέλεις αυτό;»

«Όχι, πάπι μου, την αγαπώ την αδελφούλα μου. Δεν ήθελα να της κάνω κακό. Τώρα δε θα μ' αγαπάει η μαμά;»

Ο πατέρας της γέλασε.

«Και βέβαια σ' αγαπάει, φουσκίτσα μου. Όλοι σ' αγαπάμε. Αύριο κιόλας δε θα θυμάται τίποτε. Έλα τώρα, πιες το γάλα σου και κοιμήσου».

Η Μάρθα ήπιε το γάλα της, έφαγε τα κουλούρια της και κοιμήθηκε ακούγοντας το παραμύθι που της έλεγε ο πατέρας της.

Όταν λίγο αργότερα αυτός κατέβηκε στο σαλόνι, η Αρετή ήταν όλο νεύρα.

«Αυτό που έκανες δε μου άρεσε καθόλου. Έπρεπε να μείνει νηστική για να τιμωρηθεί».

«Κι εμένα δε μου άρεσε καθόλου ο τρόπος που την τιμώρησες», της είπε αυστηρά. «Η Μάρθα μπορεί να μην έχει κλείσει ούτε τα τέσσερα, όμως αντιλαμβάνεται πολύ καλά την αδυναμία που έχεις στη μικρή και επίσης είναι πολύ έξυπνη για να καταλάβει τι έκανε και να μην το επαναλάβει. Κι αν θέλεις να αγαπήσει περισσότερο την αδελφή της, καλύτερα να τη φροντίζεις περισσότερο».

Η Αρετή τον κοίταξε κατάπληκτη. Ήταν η πρώτη φορά που ο άντρας της της μίλησε σε αυτό τον τόνο και ύψωσε τη φωνή του. Της είχε μεγάλη αδυναμία, αλλά από ό,τι φαινόταν είχε μεγαλύτερη στην κόρη του. Ωστόσο, δεν είχε τίποτε. Έσκυψε το κεφάλι και ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά τους χωρίς να δειπνήσει, όπως κάθε βράδυ, μαζί του. Αλλά και ο ίδιος δεν μπόρεσε παρά να κατεβάσει δυο μπουνκιές από το πιάτο του. Κάθισε σε μια πολυθρόνα μπροστά από το τζάκι και κάπνισε ένα πούρο. Δε χάλαγε ποτέ χατίρι στη γυναίκα του, όμως αυτή τη φορά θα πατούσε πόδι.

Η Αρετή ήταν μόνο είκοσι τριών χρόνων, ενώ ο ίδιος δώδεκα χρόνια μεγαλύτερος. Δεν είχε ωριμάσει αρκετά για να σκέφτεται λογικά και εκτελούσε τα μητρικά της καθήκοντα περισσότερο από υποχρέωση παρά γιατί το αισθανόταν. Στην ουσία της άρεσε να διασκεδάξει περισσότερο, να ντύνεται όμορφα, να φοράει ακριβά κοσμήματα και να τα επιδεικνύει στις φίλες της. Ήταν όμορφο κορίτσι και θα παρέμενε έτσι για χρόνια. Του ήταν όμως πιστή. Τουλάχιστον προς το παρόν.

Όταν τη γνώρισε, ήταν μόλις δεκάξι χρόνων και αυ-

τός είκοσι οχτώ. Βρέθηκαν σε ένα γεύμα στο ίδιο σπίτι. Η Αρετή συνοδευόταν από τους γονείς της, που ήταν πρώτα ξαδέλφια με την οικοδεσποίνα και αυτός ήταν καλεσμένος από τον οικοδεσπότη, που ήταν διευθυντής σε τράπεζα και θα συζητούσαν για ένα μεγάλο δάνειο που επρόκειτο να πάρει. Ο διευθυντής είχε συμπαθήσει τον νέο που προσπαθούσε με τόσο πείσμα να πάρει το δάνειο και να κάνει το άνοιγμα στην αγορά με εμπόριο υφασμάτων.

Ο Μάριος, ένας απλός, συμπαθητικός νέος, με σταρένια επιδερμίδα, μαύρα μάτια και γαμψή μύτη, έμεινε έκθαμβος από τη νεαρή καλλονή που καθόταν ακριβώς απέναντί του. Είχε ξανθά, σχεδόν χρυσαφένια μαλλιά, γαλάζια μάτια, πρόσωπο αγγέλου και το κορμί της ήταν καλλίγραμμο. Η νεαρή κυρία είχε θράσος που περίσσευε, πράγμα που έκανε τον Μάριο να γελάσει με την καρδιά του και τον πατέρα της να της κάνει δριμύτατες παρατηρήσεις.

Έναν χρόνο μετά και αφού είχε πάρει το δάνειο, το εμπόριο πήγαινε πολύ καλά και είχε γίνει κολλητός φίλος του διευθυντή, ο οποίος ψώνιζε χονδρικά από αυτόν. Έτσι ήταν καλεσμένος συχνά στο σπίτι και είχε την ευκαιρία να συναντάει συχνά την Αρετή, που όσο μεγάλωνε τόσο πιο πολύ ομόρφαινε. Άρχισε να τη φλερτάρει διακριτικά και σύντομα η μικρή ανταποκρίθηκε. Όταν έγινε δεκαεννέα χρόνων, τη ζήτησε επίσημα από τον πατέρα της. Στα είκοσί της είχε κιόλας αποκτήσει τη Μάρθα. Η Αρετή, που ήθελε να κάνει γιο για να ευχαριστήσει τον άντρα της, κατσούφιασε στη θέα του κακομούτσουνου μελαχρι-

νού μωρού. «Κάποιο λάθος πρέπει να έχει γίνει. Δεν είναι δικό μου αυτό το παιδί», είπε στη νοσοκόμα όταν της έφερε την κόρη της. «Αποκλείεται να γέννησα εγώ τόσο άσχημο παιδί». Ο πατέρας της την αποπήρε και ο Μάριος της είπε ότι όλα τα μωρά όταν γεννιούνται είναι άσχημα. Ο ίδιος λάτρεψε την πρωτότοκη κόρη του από την πρώτη στιγμή και δεν παρεξήγησε τη γυναίκα του.

Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε και στο σπίτι. Απέφευγε ακόμη και να τη θηλάσει και κρυφά από τον άντρα της της έδινε μπιμπερό. Όταν αργότερα η μικρή άρχισε να μιλάει, ο πάγος έσπασε λιγάκι και άρχισε να ασχολείται περισσότερο μαζί της. Αν μη τι άλλο, ήταν ένα πανέξυπνο παιδί.

Όταν γεννήθηκε η δεύτερη κόρη, η συμπεριφορά της ήταν τελειώς διαφορετική, πράγμα που δεν του άρεσε καθόλου. Η Αρετή ήταν συνέχεια μαζί της και για πρώτη φορά δεν την ένοιαζε να βγει έξω. Βέβαια, αυτό κράτησε μόνο τέσσερις μήνες, γιατί η κλεισούρα την πείραξε και πεθύμησε τους χορούς και τα γλέντια. Έτσι, ξαναγύρισε στη συνηθισμένη της ζωή, χωρίς όμως να πάψει να τηλεφωνεί από όπου πήγαιναν στο σπίτι για να δει αν ήταν το μωρό της καλά, κάτι βέβαια που ποτέ δεν είχε κάνει για τη Μάρθα.

Έσβησε το πούρο του και ανέβηκε αργά στο δωμάτιό τους. Όταν μπήκε μέσα και είδε τη γυναίκα του να τον περιμένει ντυμένη με ένα διάφανο νυχτικό, ομορφότερη από ποτέ, ξέχασε αμέσως τον θυμό του. Η Αρετή είχε βρει το κουμπί του και το πατούσε όποτε χρειαζόταν...

Ο καιρός κύλησε πολύ γρήγορα, η μικρή Αγγέλα μεγάλωσε, άρχισε να περπατάει, να μιλάει, όμως για κάποιο περίεργο λόγο προτιμούσε το δωμάτιο της μαμάς και όχι της αδελφής της. Η Μάρθα συνέχιζε να νιώθει μοναξιά και να αρκείται στην παρέα της νόνας και του κουκλόσπιτού της μέχρι που έγινε έξι χρόνων και άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο. Στην αρχή δεν της άρεσε καθόλου, δεν είχε μάθει να ζει μακριά από τους γονείς της, μακριά από το σπίτι της, ώσπου μια βδομάδα μετά, και ενώ είχε σπαράξει στο κλάμα, γνώρισε τη Λίλη, ένα κοριτσάκι πολύ πιο φοβισμένο από την ίδια, που ήρθε και κούρνιασε σε ένα διάλειμμα δίπλα της και της είπε ότι είχε πολύ όμορφα μαλλιά. Η Μάρθα συμπάθησε τη Λίλη από εκείνη τη στιγμή και της ζήτησε να καθίσουν μαζί στο ίδιο θρανίο. Η Λίλη έγινε η καλύτερη φίλη της Μάρθας, η οποία, ως διά μαγείας, αγάπησε ξαφνικά το σχολείο της τόσο πολύ, που παρακαλούσε τον πατέρα της να την πηγαίνει πολύ νωρίτερα το πρωί και να μην περιμένουν το σχολικό να έρθει να τη μαζέψει. Στο πρόσωπο της Λίλης βρήκε την αδελφή που με τόση λαχτάρα περίμενε, μια ξεστή αγκαλιά, ένα γλυκό χαμόγελο. Περισσότερο όμως από τη Μάρθα ανακουφίστηκε ο Μάριος Νομικός, που παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειές του δεν είχε κατορθώσει να πείσει τη γυναίκα του να ενδιαφερθεί περισσότερο για τη μεγάλη τους κόρη.

Η Αγγέλα μεγάλωνε και γινόταν όλο και πιο όμορφη, πράγμα που έκανε την Αρετή να κοκορεύεται και να την επιδεικνύει σαν τρόπαιο κάποιας νίκης. Όσο πιο πολύ

ασχολούνταν με αυτή, τόσο περισσότερη έτρωγε η Μάρθα. Κάθε χρόνο κέρδιζε και ένα μόνιμο κιλό περισσότερο, πράγμα που έκανε τη μάννα της έξαλλη. Είχε απαγορεύσει να υπάρχουν γλυκά στο σπίτι, όμως η Μάρθα αποζημιωνόταν και με το παραπάνω από τη Λίλη, που δεν έχανε ευκαιρία να παραγεμίσει τις τσέπες της με σοκολατάκια και κάθε είδους μπισκότα και κουλούρια, που ήταν η μεγάλη αδυναμία της φίλης της. Η ίδια ήταν από φυσικού της αδύνατη, δεν έτρωγε πολύ παρ' όλες τις πιέσεις της κυρίας Καφαλιάδου, της μητέρας της, που πίστευε ότι με το να γεμίζει τις φοντανιέρες με γλυκά θα άνοιγε την όρεξή της. Η όρεξη μεν είχε ανοίξει, τα γλυκά εξαφανίζονταν ως διά μαγείας, όμως το κοριτσάκι της δεν έλεγε να παχύνει ούτε δρόμι.

2

20 Μαΐου 1963

Η ΜΑΡΘΑ ΚΟΙΤΑΧΤΗΚΕ ΣΤΟΝ καθρέφτη προσεκτικά και προσπάθησε να ρουφήξει το στομάχι της. Σήμερα ήταν μια ξεχωριστή μέρα. Έκλεινε τα δώδεκα χρόνια της και μόλις είχε αποφοιτήσει με άριστα από την τελευταία τάξη του δημοτικού σχολείου.

Τη μέρα των γενεθλίων της, όπως κάθε χρόνο, οι γονείς της της ετοίμαζαν ένα μεγάλο πάρτι, όπως άλλωστε και της αδελφής της. Η διαφορά ήταν ότι το δικό της πάρτι, επειδή ήταν τέλος της άνοιξης, γινόταν στον κήπο της βίλας τους, ενώ της Αγγέλας, επειδή ήταν φθινόπωρο και έκανε κρύο, γινόταν μέσα στο σπίτι και φυσικά είχε λιγότερη επιτυχία, πράγμα που την έκανε έξαλλη. Ένας άλλος λόγος που τα δικά της γενέθλια είχαν μεγαλύτερη επιτυχία ήταν ο αριθμός των προσκεκλημένων, που ήταν σχεδόν διπλάσιος, επειδή όλες οι συμμαθήτριάς της αποδέχονταν την πρόσκλησή της, πράγμα που δε συνέβαι-

νε με την Αγγέλα που πήγαινε στην Τρίτη δημοτικού και δεν ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής και αγαπητή στην τάξη της.

Ωστόσο, οι συμμαθήτριες και των δύο κοριτσιών ήταν γνωστών αθηναϊκών οικογενειών των βορείων προαστίων και η Μάρθα πολύ νωρίς είχε συνειδητοποιήσει ότι ανήκε σε έναν κύκλο ανθρώπων που έχαιραν ιδιαίτερου σεβασμού και προσοχής, γιατί είχαν μεγάλα σπίτια, αυτοκίνητα με σοφέρ, υπηρετικό προσωπικό και οι γονείς τους πήγαιναν σε λαμπρούς χορούς και την επόμενη μέρα έβαζαν τις φωτογραφίες τους στις εφημερίδες. Ήξερε ότι υπήρχαν παιδάκια που δεν είχαν να φάνε και το είχε ακούσει από τις συμμαθήτριάς της, που οι μητέρες τους έκαναν εράνους για να ταΐσουν αυτά τα παιδιά, και θεωρείτο «*très chic*», όπως τους έλεγε η μαντάμ Ντεβαλιέ στα γαλλικά, να βοηθάς τους φτωχούς. Η ίδια δεν είχε δει ποτέ της φτωχό παιδί και δεν ήξερε πώς είναι να είσαι φτωχός. Προφανώς δεν έχεις να φας και να ντυθείς. Μακάρι να μην είχε να φάει και αυτή, έτσι δε θα έμπαινε στον πειρασμό να ανοίγει κρυφά τα ψυγεία και να καταβροχθίζει ό,τι έβρισκε μπροστά της. Είχε παχύνει αρκετά και καταλάβαινε ότι έπρεπε να σταματήσει αυτού του είδους τις επιδρομές στην κουζίνα.

Ήξερε ότι δεν ήταν όμορφη, ήταν όμως συμπαθητική και της άρεσαν οι πλάκες. Οι συμμαθήτριάς της την αγαπούσαν για τα όμορφα κόλπα που σκαρφιζόταν όταν ήθελε να πειράξει κάποιον. Τις αγαπούσε τις συμμαθήτριάς της και κυρίως τη Λίλη που, αν μη τι άλλο, δεν είχε σχολιάσει ποτέ το παχουλό κορμί της. Το αγαπούσε το scho-

λείο της, γιατί εκεί για πρώτη φορά στη ζωή της έπαψε να αισθάνεται μοναξιά, και ας είχε βάλει τα κλάματα τις πρώτες μέρες. Δυστυχώς, ο ερχομός της αδελφής της δεν ήταν όπως τον περίμενε. Η Αγγέλα μεγάλωνε και γινόταν συνεχώς όλο και πιο όμορφη, κάτι που έκανε τη Μάρθα να συνειδητοποιήσει για πρώτη φορά ότι η ίδια δεν ήταν καθόλου όμορφη, όπως πίστευε μέχρι τότε. Σίγουρα όμως ήταν πιο καλόβολη και όχι εγωίστρια σαν και αυτή. Η Αγγέλα δε μοιραζόταν ποτέ τα παιχνίδια της μαζί της, της έσπαζε τα δικά της, φορούσε τα πιο εντυπωσιακά φορέματα, ήθελε να περνάει πάντα το δικό της, έλεγε ψέματα και έβαφε τα νύχια της κατακόκκινα, όπως ακριβώς και η μητέρα της.

Με το που ξύπναγε το πρωί, έτρεχε αμέσως στο δωμάτιο της μαμάς και απαιτούσε να της χτενίσει τα πυκνά χρυσαφένια μαλλιά της κάθε μέρα με διαφορετικό τρόπο, αλλά πάντα στολισμένα με πολύχρωμους φιόγκους. Την ίδια τη χτενίζε σπάνια και αυτή τη δουλειά την είχε αναλάβει αποκλειστικά η νάνι της, αν και τα τελευταία δύο χρόνια τα κατάφερε μια χαρά μόνη της.

Η αλήθεια ήταν ότι αρκούσε να σου ρίξει μια ματιά η Αγγέλα για να σε καθηλώσει με την πανώρια εμφάνισή της. Τα μαλλιά της, με φυσικές μπούκλες, έφταναν σχεδόν μέχρι τη μέση της και είχαν ακριβώς το ίδιο χρώμα με της μητέρας της, τα υπέροχα γαλάζια μάτια της τα στόλιζαν μαύρες βλεφαρίδες, η μύτη της ήταν μικρή και ανασηκωμένη και το ψηλόλιγνο κορμί της είχε τη χάρη της χορεύτριας, αν και σε αυτό είχαν βοηθήσει πολύ τα μα-

θήματα μπαλέτου που είχε αρχίσει να κάνει από την ηλικία των πέντε χρόνων.

Και η Μάρθα είχε αρχίσει νωρίς το μπαλέτο, όμως το παράτησε σύντομα γιατί δεν άντεχε τις δύσκολες ασκήσεις στην μπάρα που τους επέβαλλε η μαντιμουαζέλ Μπισσό, αλλά ούτε και την αυστηρή δίαιτα που έπρεπε να κάνει αν ήθελε να συνεχίσει τα μαθήματα. Μια μπαλαρίνα χοντρή δεν είναι μπαλαρίνα, αλλά ελέφαντας με τούλι. Προτίμησε να μάθει πιάνο και τα πήγε μια χαρά, αντίθετα με την Αγγέλα που έκανε συνεχώς λάθη, και τότε κατέβαζε με δύναμη το καπάκι των πλήκτρων και έφευγε θυμωμένη, αφήνοντας τον καθηγητή τους κύριο Σταύρου να περιμένει ώρες μέχρι να ξεθυμώσει.

Κοιτάχτηκε ξανά στον καθρέφτη. Είχε μαύρα κασταρά μαλλιά, σκούρα καστανά μάτια, η επιδερμίδα της ήταν λιγότερο λευκή από της αδελφής της και η μύτη της ήταν πολύ μεγάλη για το πρόσωπό της και ελαφρώς γαμψή. Ήταν ολόγεια ο πατέρας της, ειδικά τώρα που είχε αρχίσει να παχαίνει κι αυτός.

Η μητέρα της ήταν πάντα λεπτή, με υπέροχους ώμους, γι' αυτό φρόντιζε οι βραδινές της τουαλέτες να τους αφήνουν ακάλυπτους, η μέση της ήταν λεπτή σαν δαχτυλίδι και είχε υπέροχα μακριά πόδια, γι' αυτό και της πήγαιναν τόσο πολύ τα εκδρομικά, στενά παντελόνια που φορούσε. Είχε πολλές γνωστές, όχι όμως φίλες τόσο στενές όπως η ίδια με τη Λίλη, γιατί έλεγε ότι τη ζήλευαν όλες. Δεν είχε και άδικο. Οι καλοντυμένες κυρίες που έρχονταν στο σπίτι τους, ή που έβλεπε στις εφημερίδες, έμοιαζαν

σαν κακές μάγισσες μπρος στη νεραϊδένια ομορφιά της. Και τις έβλεπε αρκετά, γιατί τελευταία οι γονείς της έβγαιναν συχνότερα έξω, μια και οι δουλειές στο εργοστάσιο του μπαμπά πήγαιναν όλο και καλύτερα και οι δημόσιες σχέσεις, όπως της έλεγαν, ήταν αναπόφευκτες. Τι ήταν τώρα αυτό δεν το καταλάβαινε, αλλά ούτε και την ενδιέφερε. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν ότι είχε τη Λίλη πάντα κοντά της και πολλές φορές κοιμόταν στο σπίτι τους. Η Λίλη δε συμπαθούσε την Αγγέλα και ίσως να ήταν και αυτός ένας λόγος παραπάνω που τη θεωρούσε φίλη της.

«Είναι πολύ σνομπ και ψυχρή η αδελφή σου», της είπε μια μέρα και το ίδιο βράδυ η Λίλη κοιμήθηκε για πρώτη φορά μαζί της στη «Βίλα των Ανέμων».

Κούνησε το χέρι της πάνω κάτω σαν να προσπαθούσε να διώξει τις άσχημες σκέψεις της και ξανακοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Τι θα φορούσε σήμερα; Το γαλάζιο φόρεμα με τα φουσκωτά μανίκια και με τις μπλε, βελούδινες κορδέλες, το ροζ με τους άσπρους φιόγκους ή το κόκκινο με το βολάν και τα μοβ σιρίτια; Ποιο την αδυνάτιζε περισσότερο; Ξεκρέμασε διστακτικά το γαλάζιο και το δοκίμασε. Το φερμουάρ έκλεισε με δυσκολία και τη στένευε στη μέση. *Πάχυνα κι άλλο*, σκέφτηκε ταραγμένη. Πριν από τρεις μήνες που αγόρασαν το φόρεμα δεν υπήρχε πρόβλημα με το φερμουάρ. Τελικά φόρεσε το κόκκινο που ήταν φαρδύ και είχε εκείνα τα υπέροχα βιολετιά σιρίτια. Χτένισε τα πυκνά μαλλιά της και τα στόλισε με μια φαρδιά, κόκκινη κορδέλα. Της πήγαινε πολύ το κόκκινο χρώμα. Άνοιξε ένα ντουλάπι με πολλά ζευγάρια πα-

πούτσια και δοκίμασε τα κόκκινα. Ξανακοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Δεν ήταν κι άσχημα. Η ώρα πλησίαζε τέσσερις και από στιγμή σε στιγμή θα εμφανίζονταν τα πρώτα αυτοκίνητα με τους σοφέρ που θα έφερναν τις καλεσμένες της. Κοίταξε από το παράθυρό της και είδε τη Λίλη να διασχίζει τον κήπο με ένα τεράστιο πακέτο στα χέρια της. Τη φώναξε και εκείνη αφού άφησε το κουτί κάτω στο έδαφος τη χαιρέτησε κουνώντας τα δυο της χέρια δυνατά.

Η πόρτα άνοιξε και η παραμάνα της μπήκε μέσα και την παρατήρησε προσεκτικά.

«Θα αφήσεις κάτω τα μαλλιά σου;» της είπε.

«Ναι, δεν είναι πολύ όμορφα έτσι;»

«Εγώ πιστεύω ότι πρέπει να τα πλέξουμε μια όμορφη κοτσίδα».

«Όχι, τα προτιμώ έτσι. Κοτσίδα τα έχω κάθε μέρα στο σχολείο».

«Μα θα σ' ενοχλούν στο πάρτι, έχουν παραμακρύνει».

«Βαρέθηκα αυτές τις κοτσίδες. Τα προτιμώ έτσι», της είπε με αυθάδεια και έτρεξε να υποδεχτεί τη Λίλη.

Μια ώρα μετά ο κήπος έσφυζε από ζωή και τσιρίδες. Είχαν έρθει γύρω στα σαράντα κορίτσια, μερικές μαμάδες, φίλοι και συγγενείς της οικογένειας. Η υπέροχη ανοιξιάτικη μέρα έκανε ακόμη πιο χαρούμενη την ατμόσφαιρα. Σε μια άκρη του κήπου είχε στηθεί ένας τεράστιος μπουφές και στις πορσελάνινες και ασημένιες πιατέλες υπήρχαν του κόσμου τα εδέσματα, φυσικοί χυμοί φρούτων, ακόμη και Κόκα Κόλα, που μόλις είχε πρωτοέρθει από την Αμερική και φυσικά είχε ενθουσιάσει όλο τον κό-

σμο και κυρίως τα παιδιά. Στο κέντρο του μπουφέ ήταν η τούρτα των γενεθλίων, ένα τριώροφο κατασκεύασμα στολισμένο με σοκολατένια ζωάκια, ζαχαρένια τριαντάφυλλα και μπόλικη σαντιγί. Στο κέντρο έγραφε «ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΜΑΡΘΑ» και δώδεκα ροζ κεράκια περιέμεναν έτοιμα να ανάψουν.

Σε ένα άλλο τραπέζι ήταν αφημένα διάφορα πακέτα, τα δώρα που της είχαν φέρει και που θα τα άνοιγαν μετά το κόψιμο της τούρτας. Τα δώρα ήταν πολλά και σε λίγο είχαν σχηματίσει ένα μικρό βουνό. Τόσο τα κορίτσια όσο και οι μητέρες τους δε σταμάτησαν να γεύονται το εκλεκτό φαγητό, ώσπου χορτασμένες πια άρχισαν να χορεύουν, ενώ οι μεγάλοι τις παρακολουθούσαν καθισμένοι συζητώντας.

«Μα πού είναι η αδελφή σου;» ρώτησε η Λίλη την ώρα που καταβρόχχιζε ένα κομμάτι κοτόπιτας.

«Την ξέρεις τώρα την Αγγέλα. Θα έχει πετάξει στο πάτωμα όλα τα φορέματά της και θα χάνει τον χρόνο της δοκιμάζοντας με ποιο θα μας εντυπωσιάσει».

«Μα τα δικά σου γενέθλια είναι», της είπε κατσουφιασμένη η φίλη της.

«Έτσι δεν κάνει κάθε χρόνο; Εμφανίζεται την τελευταία στιγμή και κλέβει την παράσταση».

«Καλώς την», είπε η Λίλη και κοίταξε προς μια πλευρά του σπιτιού.

Η Αγγέλα κατέβαινε με αργά βήματα και βασιλικό παράστημα τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της κεντρικής εισόδου, κρατώντας στα χέρια της ένα μικρό δέμα. Ήταν σαν οπτασία.

Φορούσε ένα κάτασπρο δαντελωτό, φουσκωτό φόρεμα στολισμένο με γαλάζιες μαργαρίτες και στη μέση είχε μια φαρδιά, γαλάζια, σατέν κορδέλα που έδενε πίσω σε φιόγκο. Τα μακριά μαλλιά της ήταν πιασμένα ψηλά σε αλογοουρά και στερεωμένα με μια κορδέλα-φιόγκο όμοια με της ζώνης. Φορούσε γαλάζια παπούτσια και άσπρες κάλτσες. Έμοιαζε με άγγελο!

Πλησίασε την αδελφή της με ένα περίεργο χαμόγελο και αφού της είπε χρόνια πολλά της έδωσε το πακέτο χωρίς να τη φιλήσει, όπως θα έπρεπε. Παρότι ήταν τρία χρόνια μικρότερη, την είχε φτάσει κιόλας στο ύψος. Έριξε ένα πλάγιο βλέμμα στη Λίλη και μετά κατευθύνθηκε στον μπουφέ με βήματα μπαλαρίνας.

«Άνοιξε το δώρο», είπε η Λίλη στη Μάρθα. «Είμαι περίεργη να δω τι σου έχει αγοράσει».

«Δεν είναι σωστό, θα το ανοίξω μαζί με τα άλλα».

«Όχι, όχι, δεν της έχω εμπιστοσύνη. Άνοιξέ το τώρα», είπε η φίλη της επιτακτικά.

Η Μάρθα ξετύλιξε την κορδέλα και άνοιξε το κουτί με αργές κινήσεις, κρύβοντας με το σώμα της την πράξη της από τους καλεσμένους. Μέσα στο πακέτο υπήρχε μια πανέμορφη χρυσή κορνίζα με ανάγλυφα σχέδια που παρίσταναν αχιβάδες και μέσα μια φωτογραφία με την ίδια και την Αγγέλα, μικρές, ντυμένες μπαλαρίνες, η μια λεπτή σαν μίσχος και η άλλη με τα πάχη της να ξεπροβάλλουν ολοφάνερα. Ήταν ίσως η πιο άσχημη φωτογραφία που είχε βγάλει ποτέ της.

«Είναι πολύ κακιά η αδελφή σου», της σφύριξε στο

αυτή η Λίλη. «Τι θέλει να αποδείξει με αυτό; Ότι είναι η πιο όμορφη του κόσμου;»

«Μα, δεν το είδε έτσι», είπε η Μάρθα, προσπαθώντας να κρύψει την πίκρα της. «Το θεώρησε αδελφική κίνηση αγάπης».

«Κουραφέξαλα. Ήθελε να σου πει: “Να, δες πόσο λεπτή είμαι εγώ και πώς είσαι εσύ”. Καλύτερα να κρύψεις το δώρο, αν αυτό θεωρείται δώρο».

Η Μάρθα έμεινε αναποφάσιστη και τότε η Λίλη με μια γρήγορη κίνηση άρπαξε το πακέτο και το έβαλε κάτω από το τραπέζι με τα δώρα, που σκεπάζονταν με ένα λινό, μακρύ τραπεζομάντιλο.

Γύρω στις οχτώ και μισή, με τη δύση του ήλιου το πάρτι είχε τελειώσει και η Μάρθα καθισμένη στο κρεβάτι της και με όλα τα δώρα χυμένα στο πάτωμα διάβαζε τις ευχετήριοις κάρτες. Το πάρτι είχε μεγάλη επιτυχία, αν και μία ακόμη φορά η Αγγέλα έκλεψε τις εντυπώσεις της μοναδικής μέρας που της ανήκε, χορεύοντας προς τιμήν της αδελφής της απόσπασμα από τη *Λίμνη των Κύκνων*. Όταν όμως η Μάρθα κάθισε στο πιάνο που είχε μεταφερθεί έξω στον κήπο και έπαιξε ένα μινουέτο του Μπαχ, μια σονατίνα Κλεμέντι και ένα κομμάτι του Έστεν, ξεσηκώνοντας με τη δεξιοτεχνία της τους παρευρισκόμενους, η Αγγέλα μούτρωσε και παραλίγο να φύγει αν δεν τη συγκρατούσε ο πατέρας τους.

Όσο πιο πολύ μεγάλωνε, τόσο πιο πολύ συνειδητοποιούσε ότι ο Θεός είχε προικίσει την αδελφή της με όλα τα προτερήματα που μπορούσε να έχει ένας άνθρωπος. Είχε λεπτό κορμί με ωραίες γραμμές, αγγελικό πρόσωπο, ήταν έξυπνη.

Η ίδια, με ένα κορμί στα όρια της ευπρέπειας του πάχους, ένα πρόσωπο με περίεργη μύτη και με δόντια που χρειάστηκε να φορέσει τρία χρόνια ειδικά σιδεράκια για να ισιώσουν, πώς μπορούσε να τη συναγωνιστεί; Δεν μπορούσε, γι' αυτό προσπάθησε σκληρά να μην τη ζηλεύει ή τουλάχιστον να μην το δείχνει. Ήταν περίεργο λοιπόν που πολλές φορές η Αγγέλα ήταν αυτή που έδειχνε τη ζηλία της. Όταν η Μάρθα αρίστευε στο σχολείο ή στο πιάνο, δε δίσταζε να κατεβάσει τα μούτρα της και να τη σχολιάσει αρνητικά.

«Εγώ δεν πήρα άριστα γιατί διαβάζω στα διαλείμματα και παρ' όλα αυτά παίρνω καλούς βαθμούς», της έλεγε, «ενώ εσύ ολημερίς είσαι πάνω σ' ένα βιβλίο, που αν το έκανα εγώ αυτό, θα έπρεπε να πήγαινα όχι στο δημοτικό αλλά στο γυμνάσιο».

Η αδυναμία της μητέρας στο πρόσωπο της Αγγέλας ήταν ολοφάνερη και η αδελφή της ήταν η χαϊδεμένη της. Ο πατέρας τους τις αγαπούσε και τις δύο, αν και είχε μια μικρή προτίμηση στην ίδια. Ίσως γιατί έβλεπε ότι οι συγγενείς και οι φίλοι ξεχώριζαν πάντα την Αγγέλα, που μπροστά τους δεν έδειχνε τίποτε από τον άσχημο χαρακτήρα της και παρουσιαζόταν σαν άγγελος που έχει πάντα μια καλή κουβέντα για όλους. Ήταν υποκριτρία και αυτό ήταν κάτι που έκανε τη Μάρθα έξω φρενών τόσο, που πολλές φορές φάνταζε η ίδια κακιά. Ήλπιζε ότι με το πέραςμα των χρόνων ίσως κάποτε την πλησίαζε και ότι κάποια μέρα θα γίνονταν οι αγαπημένες αδελφές που τόσο πολύ ήθελε.

Η πόρτα άνοιξε και η μητέρα της μπήκε μέσα. Φορούσε ακόμη αυτό το υπέροχο φόρεμα με το φουρό με τις κλάρες που τόσο πολύ της πήγαινε και τόνιζε τη λεπτή της μέση. Είχε κόψει τα μαλλιά της κοντά και το μέτωπό της στόλιζαν υπέροχες μικρές τουφίτσες που σχημάτιζαν δαχτυλίδια και ήταν τόσο της μόδας. Φορούσε ξώφτερνες μυτερές γόβες που τόνιζαν τους λεπτούς αστραγάλους των καλοσχηματισμένων ποδιών της, μια και το ύψος του φορέματος έφτανε σχεδόν μέχρι το γόνατο. Ήταν σαν μοντέλο, ολόγυρα με αυτές τις εξαίσιες φιγούρες που έβλεπε στα περιοδικά μόδας που έφερνε στο σπίτι.

«Ακόμη να μαζέψεις τα δώρα σου;» τη μάλωσε. «Σε λίγο πρέπει να κοιμηθείς».

«Ναι, μαμά, σε λίγο θα τα έχω μαζέψει».

«Και κάτι άλλο, την επόμενη φορά τα δώρα της αδελφής σου να μην τα παραπετάς».

«Μα δεν είδες τι δώρο μου έκανε; Μια φωτογραφία μου που είμαι τόσο... τόσο άσχημη».

«Δεν το έκανε για να σε στενοχωρήσει, απλώς ήθελε να σου πει ότι σ' αγαπάει και θέλει να είσαστε μαζί. Εσύ την αποπαίρνεις και την αποφεύγεις».

«Εγώ; Είναι ψέματα. Αυτή με αποφεύγει».

«Έχω μάτια και βλέπω. Σε είδα στο πάρτι πόσο της μίλησες. Λεπτό δεν ξεκόλλησες από τη Λίλη. Και στο κάτω κάτω, αν θες να βγαίνεις ωραία στις φωτογραφίες, κόψε το φαγητό. Τρία κομμάτια τούρτας έφαγες. Μη μου πεις ότι δεν είναι αλήθεια».

«Ναι, είναι αλήθεια. Εντάξει, μαμά, θα προσπαθήσω

να μην τρώω τόσο πολύ. Όμως, πίστεψέ με, πεινάω. Πεινάω συνεχώς».

«Έτσι όπως πας, σε λίγο δε θα βρίσκω ρούχα στο νούμερό σου. Εσύ η ίδια μου είπες ότι το γαλάζιο φόρεμα δε σε χωράει πια».

«Έχεις δίκιο, μαμά», είπε και άρχισε να μαζεύει τα δώρα της.

Ο πατέρας της ήρθε μέσα.

«Α! Εδώ είσαι, Αρετή;» είπε στη γυναίκα του. «Η Αγγέλα κλαίει γιατί λέει ότι η αδελφή της τη μισεί και πέταξε το δώρο που της έκανε».

«Είναι ψέματα, πάπι», φώναξε τρομαγμένη η Μάρθα. «Δεν το πέταξα».

«Μετά από ψάξιμο, τελικά, το βρήκαμε ανοιγμένο κάτω από το τραπέζι. Ποιος ευθύνεται γι' αυτό;»

«Δεν το έκανα εγώ», είπε η Μάρθα και άρχισε να κλαίει.

«Α, όχι άλλα κλάματα. Εντάξει, σε πιστεύω. Ίσως το έκανε κάποια συμμαθήτριά σου».

«Τέλος πάντων», είπε η μητέρα της, «πάω να καθυσχάσω την Αγγέλα. Καληνύχτα και άλλη φορά να είσαι πιο προσεκτική». Έφυγε χωρίς να τη φιλήσει.

Η Μάρθα έτρεξε στην αγκαλιά του πατέρα της. Ο Μάριος Νομικός της χάιδεψε με στοργή τα μαλλιά.

«Έλα τώρα, μην κάνεις έτσι, ό,τι έγινε... έγινε. Θα το πω εγώ της Αγγέλας και όλα θα είναι μια χαρά. Δεν κάνει να κλαις σήμερα που γιορτάζεις».

«Πάπι μου, μ' αγαπάς;» του είπε δακρυσμένη.

«Και βέβαια, φουσκίτσα μου». Τη φώναζε έτσι από μικρή, γιατί ήταν πάντα στρουμπουλή. Και ήταν κάτι που δεν την ενοχλούσε καθόλου.

«Θα μ' αγαπάς πάντα;»

«Μα τι ερωτήσεις είναι τώρα αυτές; Θα σ' αγαπάω μέχρι που να πάσω να ζω».

«Αχ... όχι, πάπι μου, εσύ δε θέλω να πάψεις να ζεις, θέλω να σ' έχω πάντα δίπλα μου».

«Θα μ' έχεις. Άντε τώρα, πήγαινε να ξαπλώσεις. Θα τα πούμε αύριο. Έτσι, φουσκίτσα μου;» Έβγαλε από την τσέπη του ένα μεγάλο σοκολατάκι και της το έδωσε. «Τσιμουδιά στη μητέρα σου, έτσι;» Τη φίλησε στο μέτωπο και έκλεισε την πόρτα.

Η Μάρθα έμεινε να χαζεύει τη φωτογραφία με την αδελφή της και αναρωτήθηκε μήπως έκανε λάθος. Μήπως η Αγγέλα την αγαπούσε και αυτή δεν μπορούσε να το δει. Χασμουρήθηκε και έβαλε τη φωτογραφία στο κομοδίνο. Μπορεί να μην της άρεσε η φάτσα της, όμως η κορνίζα ήταν πραγματικά υπέροχη. Αύριο θα έψαχνε να βρει μια άλλη φωτογραφία με την Αγγέλα, που θα την κολάκευε περισσότερο. Μετά σκέφτηκε ότι φωτογραφίες μαζί με την αδελφή της, χωρίς άλλους τριγύρω τους, δεν υπήρχαν παρά μόνο όταν ήταν πολύ μικρές. Αλήθεια, γιατί δε φωτογραφίζονταν οι δυο τους; Ούτε και στα γενέθλιά τους τραβήχτηκε τέτοια φωτογραφία. Αύριο θα της έλεγε της Αγγέλας να βγάλουν μία μαζί.

Ποια ήταν η γυναίκα που πολλά χρόνια τώρα κρυβόταν στη σοφίτα της «Βίλας των Ανέμων», ενός αρχοντικού κάπου στην Εκάλη; Κάποιοι έλεγαν πως ήταν η μικρότερη κόρη του άλλοτε επιτυχημένου επιχειρηματία Μάριου Νομικού, που στα νιάτα της υπήρξε η καλλονή της εποχής της, κάνοντας τους άντρες να πέφτουν στα πόδια της και να εκλιπαρούν για ένα της βλέμμα.

Μερικές φορές οι διαβάτες μπορούσαν να διακρίνουν την αχνή σκιά της πίσω από τις βαριές κουρτίνες του παραθύρου της. Οι μεγαλύτεροι αναφέρονταν σε ένα τραγικό γεγονός που κατέστρεψε τη ζωή της μαζί με την ουράνια ομορφιά της. Κι όταν κλείστηκε πάνω στη σοφίτα, δεν την ξανάδε μάτι ανθρώπου πέρα από την αδελφή της Μάρθα, που στάθηκε βράχος ακλόνητος δίπλα της. Κι όμως... κάποτε μισούσαν η μία την άλλη... δηλαδή η Αγγέλα, γιατί η καλόβολη μα ασχημούλα Μάρθα είχε κάνει πολλές προσπάθειες να έρθουν πιο κοντά. Μάταια. Στην καρδιά της Αγγέλας δε χωρούσε αγάπη για κανέναν. Μέχρι που ξημέρωσε η μέρα εκείνη, η πιο χαρμόσυνη της ζωής της, για να καταλήξει σε τραγωδία...

Δύο αδελφές και πολλά κρυμμένα μυστικά που διαφύλαξαν για χρόνια... Ως τη στιγμή που άνοιξε το κουτί της Πανδώρας και ο άνεμος σάρωσε τα πάντα αφήνοντας συντρίμια στο πέρασμά του...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0967-2

9 786180 109672

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16142

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η